

що му дава царь; и люби го толко мало, колко само да може придоби неговоє благомыслиє, ласкає го, а послѣ го предава.

Послѣ Сезостръ ме имаше на голѣму любовь, и обещасе да ме прати на Итакій съ корабли и войску за да избава Пенелопу отъ обручници нейны. Флота бѣше готова, и друго не мыслехме само да поидемъ. Азъ се чудехъ на щастійное премѣненіе, кое ненадежно возноси оныя, дѣто ги бѣше уничижило толко много. Това премѣненіе сотвори да се надѣя зацо може се возврати и Одиссей нѣкога во свое царство слѣдъ толко долго терпѣніе. Не се отчаявахъ че не ща видѣ Ментора, ако и да бѣха го завели въ найвнутрешнія и непознатія Етіопски мѣста.

Между това време кога азъ се по забавяхъ за да мога научи нѣкую вѣсть заради него, Сезостръ, кой бѣше много старъ умрѣ внезапно, и неговая смерть ме задѣле въ новы злощастія.

Весъ Египеть се видѣ не утѣшимъ заради неговую смерть секо домочадіе вѣруваше да є изгубило найдобраго пріятеля, и своего покровителя и отца, Старцы подигающе руцѣ свои на небо, викаха: никога Египеть не є ималь єдного такова го царя! ниже ще го получи! О Бози! требуваше, или да го не бѣхте показали никакъ челоуѣкомъ, или да го не бѣхте отмели никога, що требова да живіемъ слѣдъ великаго Сезостра! Египетская надежда се изгуби, говореха млади: отцы наши бѣха щастливи, понеже преминаха животъ свой подъ єдного таковаго добраго царя; колко заради насъ, ные го видѣхме, само да се сетимъ неговую смерть. Неговиѣ слуги плачеха днемъ и націю. Кога